

„írni szívekbe a szót” – hittel fényben

2012. október 28-án a Szent Erzsébet templom halljában került sor Sajgó Szabolcs szerzői estjére, amikor új verseivel, a **Kapuid bennem** c. kötettel ismerkedtünk meg. Az est sikerét emelte **Dobi Gábor** és **Komáromi Andrew**, a Kodály Táncsoport tagjainak furulyán, dorombon, tilinkón és kavallon játszott moldvai csángó dallamcsokra, **Pulins Rebekka** hárfá-, illetőleg **Szvorák Katalin** (www.szvoralkatalin.hu) énekszámára. Verseket olvasott fel **Zydrón Margit**, **Duczón Gerzson**, **Töröry Éva** és maga a szerző. Gondos és szép kivitelezésű ez a kiadvány is, akárcsak a megelőző verses kötetek. De mondhatnók azt is, hogy nem meglepő a **Korda Kiadó** (www.kordakonyv.hu) gondozásában megjelent Sajgó-kötetek rendkívüli külalakja, mert ez a tördelési tökéletesség a gyönyörű versillusztrációkkal – ez esetben **Kákonyi Júlia** munkáival – formailag hozzásimul a lélek finom rezgéshullámaiból verssé formálódó lírai üzenetekhez.

Első látásra akár képversekre is gondolhatnánk, amikor belelapozunk a könyvbe, annyira mives a megjelentetésük...

Sajgó Szabolcs legújabb verseskötete az üzenet jegyében fogant.

Üzenet arról, hogy miként születik a vers – szerzői estjén elhangzott olvasói kérdésre erről is beszélt -, üzenet a „fehér” egek és a „mélykék” titkairól, arról, hogy

*„hiába sújt az átok
s a pusztulás hiába von magához
akár felhőnyi gyilkos gombák alatt
a romokon holnap is kinő a gyöngyvirág
fölnyílik valami majd
a fényre”
mert közben
„a sors megannyi húrján
játszik valaki
és szép a dal nagyon szép
a szférák/
az otthonod összhangzata”
(játék).*

Rónay László, a kötet előszavában a szavakkal való viaskodást emeli ki, amely Sajgó Szabolcs esetében küzdelmesebb azért, mert mint *„papköltőnek szembe kell néznie az értéktudat lassú sorvadásával, az útjelzők sokáig biztonságot adó jelenlétének hiányával. Neki az a hivatása, hogy, hogy ezeket valamiképp visszaállítsa eredeti helyükre...”*

De vajon sikerül-e ez a költőnek, kérdezhetjük, amikor már azt sem tudjuk, „hogy kell-e egyáltalán/ valahová/ egy tilalomfa” *(talált sorok)*

Ahhoz, hogy az elszabadult ösztönök világában, a megzabolázhatatlannak tűnő mindennapokban megtalálja az értelmet, ahhoz az embernek, a költőnek is hinnie kell, hogy „ha rég elporladt már/ a föld az ég/ te még azért maradsz/ időben nyílt örök virág/ sorsoddal ízesen/ egy letisztult mosoly”, mert „a Fennvalót/ magadban” hozod *(mosoly)*. És hinnie kell csodakeresése közben, „nyugtalan kíváncsi” vágyában,

*„hogy a széppel egymásra
igazán csak akkor ismerünk
ha egyszer végre már
a szépben lakozom
ha a szép itt legbelül
már egy velem”
(ismeret)*

Az ismeret útján bukdácsolva tudnia, hinnie kell azt is, hogy

**„rólad az ég
nem mond le sosem
a sors könyvében
nagybetűkkel áll neved
s beírva kezdet óta ott
minden Ádám-ivadék
minden Éva-álmom
ismételhetetlen gyönyörű neve
csupa pirosba öltözötten
ott ragyog
vérpiros és pünkösdpiros
ragyogásban
s a könyvet őrző
a Bárány időtlen tekintete”
(őriznek)**

Lélektől lélekig szóló üzenetek a Sajgó-verssorok, és ha elérnek, dallamuk tovább zsong a mi lelkünkben is.

De miből fakad ez a dallam, ez a lélekbe simuló ritmus?

Kezdetben van a szó, ami dallá, zenévé változik, míg a költő ölébe hullanak az Úr piciny csodái, a fehér papírlapon a fehér pillangók és elindulnak, hogy megnyítsák a „kapuid bennem”. A szavak csodálatos játéka ez, a rímtelen sorok betűrímei, amelyek egész strófákat átfonnak, mint alábbi is:

**„oltja hát szomj a szomjat
s mulandóval mulandó eltelik
foltozza folt a foltot
és árnyak árny ragyog

a Hordozó meg hordoz
mindeneket...”
(mindig újra)**

A biblikus ismétlések, amelyekkel egyetemessé, a világmindenséget átfonó lesz a gondolat:

**„te
ki nekünk
megcukrozva
leköpdösve ostorozva
mezítelenné kockázva
barlang mélyén szívünk mélyén
albérletben gázkamrában
mindöröktől mindörökre
fogyhatatlan mondhatatlan
mennországunk
magad vagy”
(mezítelen)**

Az ellentétek, a „mélykék titkait” és „fehér eget” állít szembe, „magasságok mélységek” Urához fohászkozik, hogy megadja a „mindennapi kenyeret”, hogy képesek legyünk gyengén erőssé válva

*„tárulni ölelésre
gyenge karokkal
kihagyó szívveréssel
szeretni
ahogy adatott nekünk
tökéletlenül”
(mindennapi kenyér).*

A népmesi elemek az ártatlanság hitével áthatottan sugallják az örök igazságot, hogy „minden a helyén”, és bár

*„rút köd kószál a fák között
elálldogál a kastély udvarán
a kandallófüst ijedten tétován
királykisasszonyához
a jó meleg beszökött”
(Ősz)*

A kötet egyik kulcsszava a fény. *„Sajgó Szabolcs szerencsés lírikus (és pap), hiszen sokszor megtapasztalhatja a fény melegét és lélekbe hatoló üzenetét, s ilyenkor teljesedik ki személyisége,”* írja **Rónay László**.

*„egyeneselek
a szép s a jó között
fénybe simult színek sorok
meg gyönyörűségben izzó formák
s az öröm az öröm”*

jelenti a költő számára az ünnepet **aki van** c. költeményében, másutt pedig csodálatosan „minden a helyén”, mikor „élednek a madártorkok / éled a fény a galagonya”, és fénybe csalogat a **leszel-e**:

*leszel-e hát angyal
nekem
s leszek-e néked én
a jobbik én
a fényben fürdő
áldásul egymásnak
mindörökre
porból küdött
tünemény”*

A **vallomás** c. költeményében elárulja azt is, hogy a fény mint a „jóságos Úr” ajándéka életének a lényegi eleme, amelyben „árnyékos” kicsi emberségünk örökre megmarad:

*fényben élek
árnyékot magamnak magam vetek
gyökereim az árnyak birodalmán
messze túl
Titokország csodái közt
nyújtóznak szertesztét

fénylő zsigereim*

*az árnyvilág nem szíveli
tetszéletet élni
ellenükre lehet csak...*

*halálsetétben látom
az új világ ragyog
fényesedik
az örök világ”*

A ***Kapuid bennem*** nekem szóló sajtói üzenetét ***lelkiismeret*** c. versében fedezem fel az alábbi sorokban:

*„az egyenes repít
a görbe jár gyalog
csak a kis ego tapossa
helyben a sarat
tapossa míg tapossa*

*közben a remény világol
világol benned
belőled
s a gyökerek isszák
az örök tavaszt”*